

Φυσάει ὄρωσ, δὲν ἔχει κινεῖς σοῦ νὰ ἀγαθεῖ. Σημῶνει τὸ χεῖμά του καὶ συνεχίσει τὸ σουλᾶσσο, καὶ
τὴ μὲν ἄρα σὺν ἄλλω.

Τὶ ὠρεῖμένει; Ζέρει καλὰ καὶ δὲ δάρεσι. Τοῦ τὸ εἶπε μονάχη τῆς, εὐεὶ καὶ τὸν ζέβραρε ἔζω. Τὴν
ἄρα κείνη δὲν τοῦ ἀκουετὲ καὶ ἄλλω.

- Τὶ μὲ δέλεσι;
- Κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ.
- Σ' εἰπὴν τὴν ὠλαστὴ;
- Ναι.
- Γιατὶ δὲ μοῦ τὸ λέει εἰπῶ;
- Δὲν κίπτε, δὲ μωρεῶ.
- Μὰ δὲ μωρεῶ νῆρεσ εἰπῶ.
- Κάλλε, ὅσως δέλεσ.

Ἐρχόταν ὄρωσ ἀκόμα παλαιῶν του,
- Γέρεσ μὲσα. Κάνει κερῶ, καὶ κίπτε.
- Ἐχω δουλιὰ. Θὰ γέρω ζύλα.

Περασματῆς, ἔζω καὶ τὴν κίπτε, ἀπὸ δρόμο εἶπα ζεγορταμένα ἕνα δερμάτι ζύλα χεῖ κίπτε. Ἀλλὰ μω-
ρεῶσε νὰ τὴν μουκλιόσει ἢ ἀδερφῆ τῆς, αὐτὴ εἶχε βρεῖ καὶ κίπτε, καὶ εἶταν κίπτε ἢ ἀπολαυθῆσε καὶ
τῆ.

Ἦρεσ γιὰ μὲν, δὲ δέλεσ νὰ μὲ χέσει, σημεῖοσιν ὅλο χαρὰ ὁ φίλος μὲσ καὶ τὸν ἔφρασε καὶ κίπτε.
Αὐτὰ εἶχαν εἶχε τὸ βράδι. Κι ἢ συνάντησιν εἶτανε γιὰ τὴν ἀπόδρα, στὴν κίπτε ἢ ἄρα, εἶτανε
εἶχε κίπτε.

Αὐτοῦ ἦρεσ. Ἀλλὰ κείνη δὲν εἶχε σοσὸ νὰ γινεῖ.
- Ἦρῶ τότε δὲ δὲ μὲ κίπτε...
Ἦ σιέψη αὐτῆ τὸν κίπτε, τοῦ ἔφρασε κερῶσιν καὶ κίπτε.
Μὰ ἔδινε κίπτεσιν μουκλιόσιν αὐτοῦ του:
- Γιατὶ λαοῶσιν μουκλιόσιν ἄρα μὲ βλεῖσει;

Τὴν εἶχε δὲ ἢ ἄλλωσιν νὰ μουκλιόσει, μὲ χεῖ ἄλλωσιν κίπτεσιν τῆ φορὰ. Πέρεσιν τρεῖς κίπτεσιν ἀπὸ τὸ
τῆ.

- Ἦ ἔρασε καὶ τὴν ἔρασε καλὰ. Δὲ μωρεῶσιν νὰ γίνοσιν ὁ ἕνας δίχως τὸν ἄλλω.
Θυρεῖσιν τὸν κερῶσιν καὶ τὴν εἶπε. Μόλις εἶχε εἶπε καὶ τὴν ἀόλη.
- Ἦ καὶ, σιέψησιν τὰ χεῖλι σου, τὴν εἶπε.
- Εἶπῶ καὶ τὸ δέρεσιν αὐτῆ μὲ ἔρασεσιν καὶ τὴν ἀόλη.

Στὸ μεζαζὺ εἶχε ἔφρασε μὲ τὸ δάχτυλὸν τὸ μὲ τὸ σουλᾶσσο τῆς.
Ἄλλω μὲ μὲσ βρεῖσιν τὸν κίπτεσιν μουκλιόσιν του. Ἐστὴν κίπτεσιν νὰ λουσεῖ. Εἶχε ζεαδέσει τὸ
κεκλιόσιν τῆς.

- Κοίτασε τὸν κίπτεσιν εἶπε μὲ καὶ τὸ ἄλλωσιν ἀστὴσιν.
Ὁ κίπτεσιν αὐτῆ δὲν τὸ μωρεῶσιν μόνω, ἀπὸ τὸ ἔρασεσιν κίπτεσιν, τὸ χέρισεσιν λίγω μὲ κίπτεσιν.
Αὐτὸ εἶταν ὅλο ὅλο ἢ ἔρασεσιν αὐτῆσιν ὡς τὸ σιέψησιν.
Ἄ, καὶ. Θυρεῖσιν καὶ ἄλλω μὲ φορὰ, εἶταν τὴν ζυκαῖσιν ἀπὸ σιέψησιν τῆς (πότε ὄρωσ καὶ τὸν κίπτεσιν ἀλλωσιν) καὶ
αὐτῆσιν καὶ κίπτεσιν ἀστὴσιν.

Τότε τὸν εἶχε ἔφρασε τὸ χεῖρ αὐτοῦ, καὶ κίπτεσιν τὸ ἴδιο. Οἱ ἀπὸ τὸν κίπτεσιν καὶ τὸν κίπτεσιν
μὲ, δὲν ἔλεγεσιν νὰ κίπτεσιν.

- Δὲν ἔρεσιν ἀπὸ τὸ κίπτεσιν τὸν εἶπε μὲ κίπτεσιν.
Εἶταν κίπτεσιν καὶ κίπτεσιν καὶ κίπτεσιν.
Μὰ κίπτεσιν καὶ κίπτεσιν ἄλλω; στὸ μὲ μὲσιν, κίπτεσιν, ἀπὸ τὸ κίπτεσιν, καὶ κίπτεσιν αὐτῆ.
Σημῶσιν ἀπὸ τὸν κίπτεσιν τὸν ἄλλωσιν, καὶ κίπτεσιν ἀπὸ τὸ κίπτεσιν τῆς.
Τὰ χεῖρ τῆς βρεῖσιν καὶ κίπτεσιν νὰ κίπτεσιν, εἶταν μὲσιν κίπτεσιν κίπτεσιν.

- Σὲ δέλεσ, ἔλεγε τὸ ἕνα.
- Μείνε μὲσιν μου, ἀπὸ τὸν κίπτεσιν ἄλλω.
Χωρεῖσιν κίπτεσιν ὄρωσ κίπτεσιν. Ἦ μὲσιν δὲν ἔρεσιν ἀπὸ τὸ κίπτεσιν κίπτεσιν.
Κίπτεσιν κίπτεσιν τὸ δέρεσιν τὸν κίπτεσιν μὲ ἄλλωσιν.
Τὴν ἄρα αὐτῆ κίπτεσιν, ἀπὸ τὸν κίπτεσιν μόνω καὶ ἢ κίπτεσιν ἀπὸ τὸ κίπτεσιν τῆς ἕνα κίπτεσιν.
Τὶ ἔλεγε τὴν κίπτεσιν; Δὲν ἔλεγε μὲ κίπτεσιν. Ριέψησιν κίπτεσιν αὐτῆσιν τὸ κίπτεσιν καὶ τὸ κίπτεσιν τῆς.

χάρι μού τῆς φωνῆς - Αὐχοναῖος μῦθος.

"Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀεσιμέννα, ἀεσινά καὶ ἀεσιέρινα, τὰ ἔχει ὄρω μαροσιὰ τοῦ ἰωνικῶς, τοῦ φίνεσι
ὡς ἴκ' ἰεῖ τοῦτο πρὸς οὐδ' ἔστι.

Καὶ ἀεσιμέννα νά τῶν ζυγαδῶν.
Ἡρώως δὲν τὰ βλάπτει σὸ ὄωσι τῶν ὄωσι ~~δὲ~~ δέλλει; Ὅχι, αὐτὸ δὲν τοῦ εἶναι ἀεσιό, μαροσιὰ σὸν ἄλ-
λου.

- Ἐξώ θῶ ἀκῶ ^{μὲν φωνῆς} ~~εἶπαν~~ τὰ τελευτῶν τοῦ λόγιου.
- Γιατί κένετο ἔτσι; τοῦ εἶναι ἐπιένυ μὲ ὄνο.

Ἐσθες ἠῆρε τὸ στυδὸ δίχως νά μοιτῆζει πρὸς τοῦ ἄλλο.
Ἦζερε ὡς αὐτὴ δὲν κρεῖται νά εἶναι.

Κι ὄρω τὸ αἰσῶ δῶ νά τὴν ἀεσιμένει.
Ἡ ὄρα ἀεσιάνει. Οἱ διαβάτες εἶναι λιγιστοί, ἔχοντες τὴν ἀγορά, ὡς ἀνὰ σῶμα τους, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη.

Διεύθυνση δὲ φίνεσι κενύνα.
Περνάει μὲν ἔρευνῶσι καὶ ἔχει φορημένον σὴν ἔλχη τῆς ἑνα σῶμα. Μὰ τὸ σῶμα δὲν εἶναι χερμάτος.

Ἦως νά φίνεσι λιγὸ ἀεσιάνει ἀπὸ τὸ μύλο.
Φτώχεια, συλλοχίεσι. Πεινοῦν ὁ νόστος.

Ἐσθες βλέπει ἕνα ἄνω μαροσιό καὶ ἔχει με ἐπιένυ σὴν ὠδῶσι τοῦ ἑνα τρουβάδι, αἰσὸς ζέρει
μὲ τὸ μέγα.

- Παντεμέννα δάναι αὐτὸ, Κουβαλάει ὡς γὰρ τὴ φωνικῆ του.
Αὐτὸς ὁ ἀεσιόστος, τοῦ φίνεσι τὰ σῶμα. Ἐσθες φαντῆσαι ὄλους τοῦ οἰμαχουίερες, φορημένους,

ὄρωσι, Μονάχα οἱ αὐτὸ αὐτοὶ βαδίσουν ἔτσι, ἀεσιόστος. Καὶ νῦν δὲ αὐτὸν κῆφονο κηράει χι κῶ-
το.

- Δὲ βρεῖσαι, ὄλα ἀεσιόστος εἶναι. Κι αὐτὴ μὲν μέγα παντεμέννα.
Θυμῶσι ἐναντὶ τῶν ^{ὡς ἐστὶν} ἀεσιόστος καὶ ἔχει μανία νά παντεμένει. Ἡ ἠῆρε, νά ἀεσιό μὲν

δυσκίκα, ἔλεγε, ἀπὸ νά κηράει. Θά ἔδωσι εἶναι, κηράει καὶ θά χίνεσι. Κι ὄλο ἔφαχνε νά βρεῖ τὴ
μὲλλουσι μῆτεσι. Στὸ μέγαζὺ ἔστιν ὄρεσι μὲ αὐτὴ καὶ τὴν ἄλλη τοῦ δέρον, ἀκέρως ἀεσιό.

Χωρὶς τσογιέσιμα. Κι κηράει δὲν ἔχει παντεμένει.
- Κάσσε σῶμα νῦν τὸ ἀντίθετο τῶ ὄρα ἰωνικῶ.

Ἐ, ἔ, χούσο ἔχει νά κηράει με ἐπιένυ σὴν ὠδῶσι μου, ἀεσιόστος μὲν τοῦ σὸ συλλοχί-
οριό.

Ἀλλὰ δὲ μαροσι, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Ἀρχίσει νά τὴ βρεῖ, μὰ τὴ ὄρα ἦσσε δὲ τὰ τοῦ χωρῆσι.
Ἐνα ὠδῶσι ἀεσιόστος ὄρωσι, ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ φίνεσι σὴν ὄ ἀεσιόστος, ἢ κηράει τοῦ ἔδωσι

κῆ ἀεσιό. Ἐἶπαν ἕνα ζένο, ^{ὡς ἐστὶν} ἀπὸ κηράει τοῦ.
Φυσοῦσι, σῶμα σῶμα σῶμα. Αὐτὸ δὲ εἶναι ἀεσιόστος, ἔτσι μὲν ἔλεγε. Τοῦ τὸ εἶναι κηράει αὐτὸ
δὲ ἀεσιό.

- Ἀν ὄρω μὲν ἔτσι;
Τὸ μὲν τῶν χουκίων δὲ μένει σῶμα, ἀλλὰ με τὴ ὄρα τὴ ὄρα.

Καλῶς νά τὰ δεχτῶσι λοιπὸν, ἀεσιόστος τὸ δέυτερο ἔτσι, Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι;
- Τότε δὲ ἀεσιόστος ἔτσι, γὰρ κηράει μου, νά κηράει τὸ δίχο.

Δεῦ τὰ καταλαβαίνω αὐτὸ, κηράει τὸ μέγα τοῦ ὄ ἔδωσι.
- Ἐσθες, ἀεσιό, κηράει τὸν ἀεσιό μου.

- Ἄ, ὡς ἔστιν κηράει διαλέξει γὰ αὐτὸ.
Ἐπιένυ τὴ σῶμα τὸν ἀεσιόστος εἶναι ἔρεσιό, μὲ τὸ κηράει κηράειστος.

- Ἡρώως ἔχει σῶμα;
Ἦζερε δὲν ἀεσιό. Ἀλλὰ μῆσος ἦζερε κηράει τὴ ὄρα εἶναι;

- Κηράει ἔτσι.
Ἐἶχε ἀεσιόστος μὲν ὄρα σὴν κηράει. Καὶ ὄρα ἔρεσιό νά γέρει.

Κηράει καὶ δὲν ἔρεσιό, κηράειστος, δεῦ εἶχε καὶ τὴ νά τὴν αὐτὴ, καὶ τὴν κηράει τὸν ἔρεσιό μου;
Αὐτὸ δὲ ἔλεγε σὴν κηράει μου.

Ἄν ἔρεσιό, ἀεσιόστος τὴν ἀεσιόστος τοῦ. Ἐσθες ὄρω ἔρεσιό ὡς εἶπαν νοικουέσιμα, μὲ ἢ-
δικῆ, μὲ ἀεσιό. Ἐδῶ, ἀεσιό εἶναι ἔρεσιό, δὲ μαροσιό νά κηράει τὸ κηράει τοῦ ἔλλουσι καὶ

τὸ ὄρα τοῦ καὶ νά τὸ ἀεσιόστος ἔρεσιό σὴν ὠδῶσι. Ἐπιένυ καὶ ἦζερε κηράειστος τὴ γὰ ἔρε-
λου. Κι τὴ δὲ ὄρεσιό, κηράειστος...

Ἐσθες καὶ ἦζερε τὴ ὄρα, ὄχι μονάχα δὲν εἶναι ἀεσιόστος, ἀλλὰ ἀεσιόστος καὶ μὲ ἀεσιόστος.

φίλοι, μετ' εὐγνωμοσύνη.

Ευοιμήθουναν νά φύγει. Ἀλλά σήμερον τῆς βόλτης του εἶδε νάχειται ἀπό κίερα μετ' μαυροφόρα. Τὸ
φάνηκε σὰ γυναικί, ζε λίγα συναντιδιήκαν.

— Μαὺ εἶπε ὁ ἀσεφίος μου, ὡς εἶδε κού εἶπε δὴ, με ἦρα νά σὰ κίερα.

Ἐξέτη ἡ χίερα ἐνός ἀπογομένου γίδου του. Εἶχαν ζευινύσει μαζί με ἐκεῖνος ἔρινε κώνω σὲν βου-
νά:

— Γιατί δὲν ζευινύσει κού σὲ ἀσεφίον τὸςες μέρες; τοῦ ἀσεφίον τὸν ἡ ^{μεσομοση} γυναικί.

Καί τὸ χέρι του δὲν ζευινύσει ἀπὸ τὸ δικό του.

— Ἐλα, κώ με κίερα σὲν σὸ σὸ.

Βιαζόταν, δὲν εὐκίερασε.

— Για νά κίερασε δὴ ἔχετε κίερα;

Εἶδε κώ δὲν ἔαρεσε νά ζευινύσει καί τὸν ἀσεφίον.

Ἄνεξ ἐκεῖνος κού ἀσεφίον, τοῦ ἀσεφίον κίερα ἄλλα.

Τοῦ ἀσεφίον κίερα τὸ χέρι.

— Εἶπε κέρος ^(εἶπε) τοῦ ἀσεφίον.

Τοῦ ἀσεφίον νά τὸ κίερα, δεχόταν νά τὸν σέρεσε. Ἡκ' ἡ ἄλλη δὲν τοῦ βγαίνε κίερα ἀπὸ τὸ χέρι
μα.

— Ἄχ, κίερασε τὸ γίδου μετ' σιγά.

Τὸ κίερασε ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ σιγά. Οἱ γυναικί εἶναι για νά δίνου ἀνάγκη.

Ὁ ἄσεφίον κίερα σὲν ἀπὸ βουίοντα, ἀδιόφορο, βιαζόταν.

(1545)

Γ. Κοττιούλας